

Denne artikkelen kan kopieres fritt og viderefremidles til andre.

En forutsetning er at navn på utgiver (Strinda historielag), årbokas årstall og forfatter(e) oppgis.

Det må ikke foretas endringer i artiklene.

Det er ikke tillatt å skanne eller kopiere bilder i bøkene for bruk i andre sammenhenger.

Estenstadmarka

Reidar Ulseth er født i 1915. Hans foreldre og søster døde av tuberkulose før Reidar kom i skolepliktig alder. Han bodde hos en onkel i Bratsberg og gikk på Brurok skole. I 1945 ansatte Strinda kommune både skogoppsynsmann og herredsgartner, og disse ble Reidar Ulseths arbeidsgivere fram til 1961.

Ulseth ryddet plantefelt og plantet skog, ryddet traseer for løyper og stier, laget klopper over bekker osv. i Estenstadmarka. I tiden 1961 - 1982 var han vaktmester på Strinda videregående skole og Blussuvoll skole.

Ulseth var formann i styret for kommunens skoger på 50-tallet og medlem av Bymark- og friluftsnemnda fram til pensjonsalderen. Han fikk elever ved Blussuvoll skole til å lage skilt i sløydtimene og sette dem opp ved stiene i marka..

Ei lita jordbruksgrend på 1400-tallet, et fint turterreng i dag

Innledning

Det har vært gammel bosetning i Estenstadmarka, både i jernalderen og i vikingtiden. Bosetningen har vært noe varierende. Gårdene har i perioder vært lagt øde - som ellers i kommunen. Årsaken til det var sannsynligvis sykdom og pest slik som under Svartedauden. Den kom til Norge i 1349, og nyere forskning tyder på at bare 1/3 av befolkningen overlevde.

Området ble kalt Estenstadmarka, men på midten av 1950-tallet dukket navnet Strindamarka opp, trolig som motsetning til Bymarka.

Som utgangspunkt for vår vandring har jeg valgt Tømmerholt, og deretter går vi mot nord-øst og videre rundt Estenstadammene.

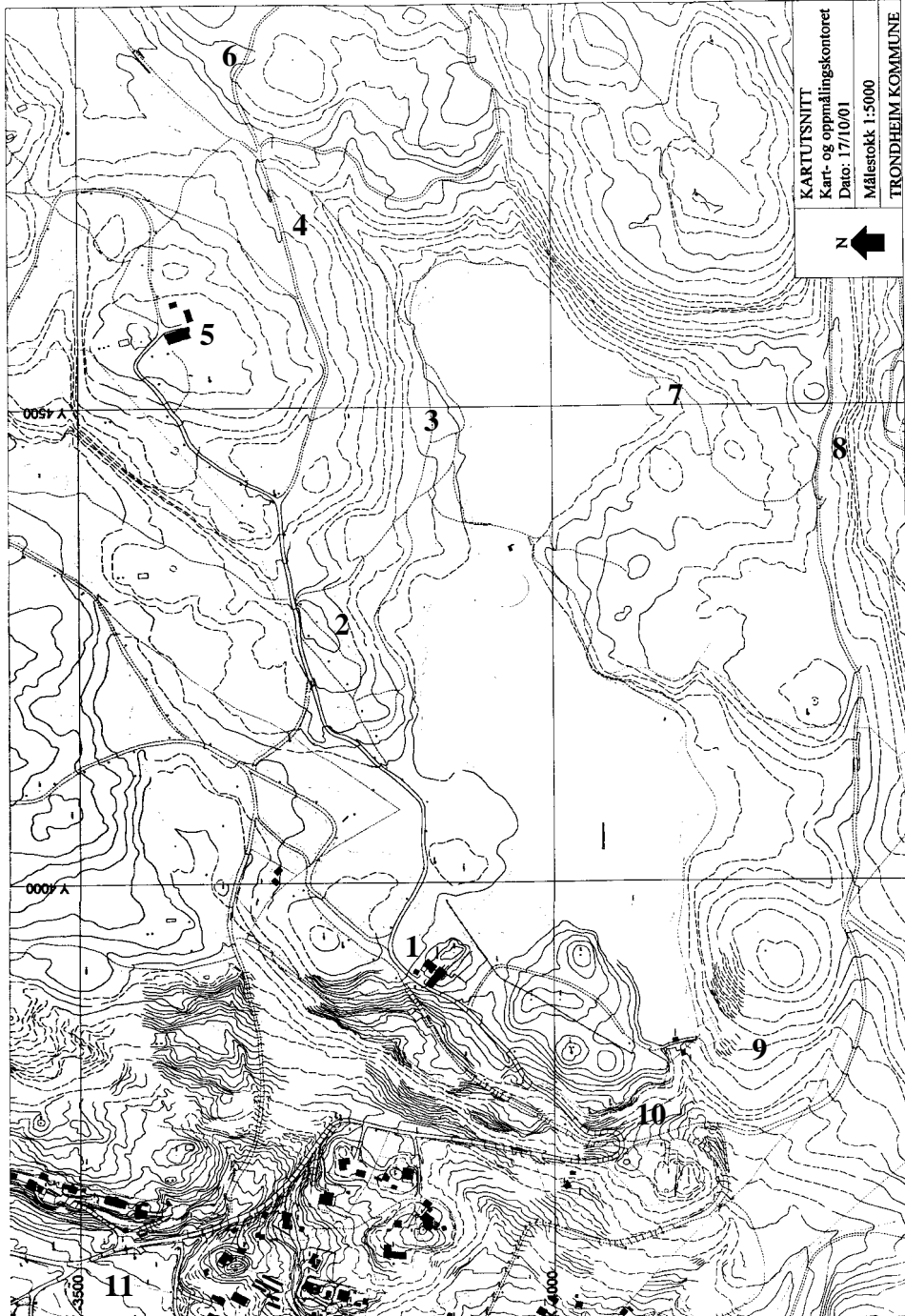
Særlig når det er søndag og godt vær, går folk forbi, foreldre med sine barn, noen som sliter seg fram med barnevogn, en del sprekinger som jogger. Noen eldre rusler i mer bedagelig tempo

Av Reidar Ulseth *

*. Artikkelen er skrevet i 1994 med noen senere tilføyelser

og har tid til å nyte utsikten mot Trondheim, Bymarka, fjorden og videre ut-

over. En ting har de alle til felles: Ønsket om å komme ut i marka til frisk

Folketellingen 1900 for Estenstad:

Navn	Yrke	Fødselsår	Fødested
George Pratt	Gaardbruger	1848	Skotland
Ianet Carrick Pratt	Gaardmandskone	1847	Skotland
Robert Stewart Barclay Pratt	Søn	1881	Skotland
Mary Isabella Barclay Pratt	Datter	1884	Skotland
John Cameron Pratt	Søn	1886	Skotland
George Barclay Pratt	Søn	1888	Skotland
Helga Arntsen	Tjenestepige	1881	Hitteren
Nils Andreassen	Gaardsarbeide	1851	Førde

luft og fuglekvitter, bort fra bensinos og forurensning. De fleste har vel også et mål i tankene: Å legge turen til Estenstadhytta og nyte noen av de fristelser stedet har å by på. Greta og John Heggem var vertsfolk på hytta 1975 - 2000.

Tømmerholt (1)*

kan tidfestes til 1430 og het da *Timberholt*. Gården tilhørte Domkirken presteembete. Den kom over i privat eie i 1701, og deretter skiftet den ofte eiere. I 1746 var Thomas Angell oppført som eier, og gården benevnes som øde. Thomas Angell var farbror til legatstifteren Thomas Angell. I 1835 var det samlede folketallet på gården 14 personer, derav en leilending og en daglønnet. Besetningen var en hest, tre storfe og åtte sauer. I

1866 var det 80 mål dyrket jord, 30 mål udyrket jord og 35 mål naturlig eng. Da var besetningen en hest, fem kyr og seks sauer.

I 1893 kjøpte Peder J. Stamnes Tømmerholt. Stamnes solgte gården i 1910 til A/S Strinden Teglverk. Tømmerholt er den eneste av de opprinnelige boplassene som det står hus på, og der det bor folk. Den var i en årrekke bolig for damvokteren ved Estenstaddammen. Han drev også jordbruk inntil jorda ble

tilplantet. I dag bor en av de ansatte ved skogseksjonen på Tømmerholt, og huse-
ne er svært velholdt.

Øvergjerdet (2)

Fra Tømmerholt følger vi veien i retning mot Estenstadhytta. Plassen Øvergjerdet ligger omtrent midtveis mellom Tømmerholt og Estenstadhytta, like før stien svinger ned til Øverdammen. Her var det i 1875 fire fastboende. Besetningen bestod av en hest, ei ku, seks sauer og en gris. Siste eier var Hilmar Bull som solgte plassen til Strinda kommune i 1910. Etter begjæring fra Strinda vannkommisjon ble eiendommen i 1916 slått sammen med Estenstad, br. nr. 1 og 2. Dyrkajorda er nå tilplantet.

*. Tallet bak overskrifter viser til tall på kartet.

Engelsåsløkken i september 2001 - huset ble flyttet fra Estenstad gård i 1917. Foto: Knut L. Vik

Estenstad (3)

Ved nordsida av Øverdammen kan vi se hustuftene av gården Estenstad som var den største av gårdene i det som i tidligere tider ble kalt Estenstadgrenda. Hvelvkjelleren er spesielt godt synlig. De første opplysninger om gården er fra 1590. Den var kirkegods og tillagt pastoren i Vår Frue kirke. Statsarkivet har en takst over skader som ble voldt av Armfeldts folk på gårder i Strinda i 1718. Der er Estenstad og Tømmerholt nevnt både når det gjelder husdyr, høy og korn som de tok fra disse to gårdene.

Estenstad gikk over i privat eie i 1833. Den skiftet ofte eier. I 1866 hadde gården 130 mål dyrket og 50 mål udyrket mark med en besetning på en hest, fem kyr og åtte sauer. I 1895 ble gården

kjøpt av murmester Christensen. Det bodde da fire personer der, og besetningen besto av en hest, ei ku, to geiter og sytten sauer. Rolf Klingenberg kjøpte gården i 1896. De britiske statsborgerne George og Janet Pratt søkte Det kongelige innenriksdepartement om å få kjøpe Estenstad. De fikk tillatelse den 17.11.1898 og tingleste skjøtet den 23.01.1899. Pratt bygde nytt våningshus. Det var litt spesielt etter våre forhold: Langt og smalt med to karnapp på den ene langveggen.

Huset var oppsatt av tømmer med ei grunnflate på 105 kvm, og hadde syv rom og tre kjøkken. I 1917 ble huset solgt til nedrivning. Det ble kjøpt av eieren av Engelsåsløkken ved Jonsvatnet, og det er fortsatt i god stand og i bruk på

gården. Ekteparet Pratt solgte gården i 1903 til Paul O. Sundland og Bersvend Gylland som i 1904 solgte til Hilmar Bull på visse betingelser: Ubegrenset hogst og framdrift av skogen på et bestemt område innen 1908 samt rett til vei og disposisjon av stórhuset som losji for tømmerhuggerne. Dette skjótet ble tinglest den 08.10.1910.

Strinda vannverk

Så sent som i begynnelsen av dette hundreåret var det ingen annen vannforsyning enn brønner ved de enkelte gårdsbruk i Strinda kommune. Det var først i 1908 at arsenalforvalter Hafstad i brev til Strinda formannskap nevner Estenstaddammen som et eventuelt uttaks-

sted for vannforsyning i Strinda kommune.

På kartet og i enkelte dokumenter kalles dammene Estenstaddammen og Tømmerholdtdammen, men i daglig tale kalles Estenstaddammene Øverdammen og Nerdammen.

Etter fastlegging av nedslagsfelt og en del arbeid med saken ble kommuneingeniøren i Bærum, Claus Bergh, tilsatt som teknisk konsulent. I 1910 ble Estenstad kjøpt. Planer og overslag utarbeidet av Bergh ble behandlet og vedtatt av Herredsstyret den 26. 11. 1911. Overslaget lød på kr. 250 000. Nedslagsfeltet til Estenstaddammen ble målt til 1.24

Endreplassen våren 2001. Skiltet står i restene etter kjelleren.

Foto: Knut L. Vik

kv.km. Det skulle gi en disponibel vannmengde på 700 000 kbm. pr. år.

På slutten av året 1911 ble ingeniør Hallfred Høyem ansatt som herredsingeniør. I mars 1912 ble arbeidet satt i gang med en arbeidsstyrke på 20 - 40 mann. I oktober 1913 kunne bunnluken slås igjen og verket sto ferdig til bruk. Vannet kom fra flere kilder, bl. annet i Styggdalen, og var av meget god kvalitet. Men det viste seg snart at vannkvaliteten ble forringet gjennom lagring i bassenget. Vannet ble brunfarget av myrmalmen og myrlaget i bunnen. Mange forslag ble lagt fram, og prøver ble foretatt.

I 1920 ble Ingvald Ystgaard ansatt som kommuneingeniør, og han fikk den vanskelige oppgaven med å få vannet rent. Han utarbeidet et forslag som ble vedtatt i Herredsstyret den 23.11.1921. Vedtaket gikk ut på å fjerne myra helt ned til sand og leirbunn. 50 000 kbm masse måtte fjernes. Kostnadsoverslaget var på kr. 220 000 som ble bevilget på ovenfornevnte herredsstyremøte. Arbeidet ble satt i gang og ble ferdig i 1924. Bassenget samlet da 125 000 kbm og vannkvaliteten var utmerket. Imidlertid var behovet for vann sterkt økende, og i 1927 ble det daglig brukt mellom 1000 og 1200 kbm vann.

Ved Tømmerholt lå en dam bygd i 1912 - 13 med brunt, ubrukelig vann. Kommuneingeniøren foreslo at myrmassen også i denne dammen skulle fjernes. Her

var det 100 000 kbm som måtte ut. Forslaget ble vedtatt og arbeidet satt i gang. Det var ferdig den 30.10.1933. Til sammen samlet nå bassenget 375 000 kbm. Det ble lagt skinner for vagger for å kjøre myrmassen ut på tippeplassen. Det var ingen maskiner den gang - så all opplesning og transport ble utført manuelt.

Endreplassen (4)

Denne ble tilplantet i mellomkrigsårene, men her er også hustuftene godt synlige. Jeg har ikke funnet noe skriftlig om Endreplassen, men når hustuftene ligger der med et steingjerde mot utmarka, er det ingen tvil om at det her har vært en boplass. Dessuten er det i Statsarkivet nevnt en gård Estenstad sør. Da Øvergjerdet ble sammenføyet med Estenstad i 1916, står det:

”Sammenføyet med Estenstad br. nr. 2 og 3” og Estenstad fikk da g. nr. 44 og br. nr. 1.

Konklusjonen må da bli at plassen ”Estenstad Sør” også er kalt Endreplassen etter en person som en gang har eid plassen. Ovenfor Endreplassen ligger ei slette kalt Speidersletta. Som navnet sier, var den et tilholdssted for speidertropper i mellomkrigsårene og noen år etter krigen. I 1958, da Estenstadhytta ble bygd, ble torva til taket tatt fra denne sletta.

Estenstadhytta (5)

Estenstadhytta ble bygd i 1958 - 59. Se omtale under Estenstadmarka som utfartsterreng, side 15

Skjerp (6)

Det er merker i terrenget som viser at det har vært skjerp etter mineraler i området.

Demning (7)

I Styggdalen, like syd for Øverdammen, er det godt synlige rester etter en gammel demning. Denne dammen var i gammel tid et av vannmagasinene for kverna ved Kvernhusflata (se nedenfor), men den ble også brukt som provisorisk vannforsyning mens de to Estenstad-dammene ble tømt for myrjord.

Innlegget (8)

På Estenstads grunn i Styggdalen var det så tidlig som i 1835 et kalkfelt. Det ble senere utskilt og fikk eget bruksnummer og Innlegget som navn. Det var planer om å bygge en vei gjennom Myrtippen og ned til Jonsvannsveien. Imidlertid ble det av flere grunner ingen veibygging og lite drift. Innlegget ble så ført tilbake til Estenstad. På Kvernhusflata lå det til ganske nylig igjen noe kalkstein som minne om den drifta som var. Det er fylt over ved en utvidelse av lysløypa. Et kulturminne er borte.

I 1940 kjøpte Strinden Teglverk og Ranheim Papirfabrikk naboeiendommen

Tomsetåsen, syd for Styggdalen, med et gammelt kalkverk, men kalkforekomstene viste seg ikke å være drivverdige. Tomsetåsen ble i 1996 ervervet av Trondheim kommune.

Myrtippen (9)

Mellom Styggdalen og Kvernhusflata ligger Myrtippen. Det var store mengder myr som ble fjernet fra området hvor Nerdammen - også kalt Tømmerholddammen - ligger. Det var lagt ut skinner og myrmassene ble kjørt med vagger som ble tømt nedenfor demningen. Myrtippen er forlenget beplantet med gran. Når vi går stien fra Styggdalen til Kvernhusflata, går vi rett over Myrtippen.

Kvernhusflata (10)

Stedet er meget benyttet som inngang til marka. Denne flata har sitt navn etter et kvernhus som sto der bekken kom ned til Kvernhusflata.

Det var først på 1300-tallet at vannkverner ble tatt i bruk i Strinda. Det var munke som lærte folk å sette opp slike kverner drevet av vann og kvernkall. Det var geistligheten og klosterfolket som i middelalderen satte i gang mølledrift med vann som drivkraft. I 1621 var det 16 kverner i Strinda som det ble betalt skatt for. En av de største lå ved Leirfossen og en annen ved Vikelvas utløp på Ranheim. Senere er også Stokkankverna nevnt som et av geistlighetens anlegg i middelalderen. Den lå

Bekken gård.

Bilde utlånt av Reidar Ulseth

ved Jonsvannsveien. I etterreformatorisk tid gikk disse større møllene over til private bønder.

Senere ble det mer vanlig med små gårdskverner der en hadde bekk med stor nok fallhøyde til å drive en kvernkall. Det er her Estenstadkverna kommer inn i bildet. Kverna dekket sannsynligvis behovet både for Estenstad og Tømmerholt. Den lille flata foran mølla og der bekken rant, ble naturlig nok kalt Kvernhusflata. I dag blir den brukt som lunneplass for tømmer.

Bekken (11)

Under Tømmerholt lå det en husmannsplass som het Bekken. Den kan tidfestes til 1801 og ble da skrevet Bechen. Den ble også kalt Tømmerholtbekken på

1860-tallet etter Tømmerholt-bekken som rant forbi plassen. Senere ble navnet Bekken. Det bodde da en mann der som het Ole Eriksen, sannsynligvis den samme som bygslet Tømmerholt i 1797.

I 1929 kjøpte A/S Strinden Teglverk Bekken og solgte eiendommen i 1939 til Helge Hagen. Bygningene ble revet i 1973, og da ble en liten parkeringsplass utvidet til den store parkeringsplassen vi har i dag.

Oldtidsfunn

I nærheten av Estenstadbekken, mellom Tømmerholt og Estenstad, ble det funnet ei skålspenne av bronse, sannsynligvis fra vikingtiden. Den lå ved en gammel ferdselsvei til Jonsvannet. Funnet ble gjort i 1927, og det kan kanskje

ha forbindelse med siste utgraving av Tømmerholtdammen, som pågikk på den tiden. Funnstedet er ikke langt fra Estenstad gård. Når det ble funnet ved en gammel ferdselsvei, er det kanskje lett å tenke seg at den er mistet.

Tar vi for oss f. eks. Tømmerholt, har vi stort sett alle opplysninger når det gjelder eierforhold, beboere, besetning, avling og skyld helt tilbake til år 1430. Unntatt er bare enkelte avbrekk når gården har ligget øde grunnet sykdom og pest. Ved senere tids forskning ved hjelp av pollen og kullstøvanalyser viser det seg at det har vært jordbruksvirksomhet i området før Kr. f., nærmere bestemt i tidsrommet fra 180 f. Kr til år 80 e. Kr. Pollenanalyser som er foretatt, viser at det har vært dyrket bygg og rug. Humle er også funnet, sannsynligvis brukt til ølbrygging. Disse sporene viser at Estenstadgrenda er mye eldre enn først antatt. Det setter den i et helt nytt lys for meg.

Estenstadmarka som utfartsterreng

Det var først på 1930- tallet at Strinda kommune begynte å vise interesse for Estenstadmarka som turterreng. Det var mye arbeidsledighet, og det ble da igangsatt noe som het ”ungdomsarbeid” under ledelse av herredsiingeniør Ingvald Ystgaard. Lønna var kr. 2 pr. dag. Arbeidet gikk ut på å tilrettelegge marka for mer turvennlig bruk. Det ble ryddet bort busker og kjerr. Våte partier ble

grøftet, og det ble lagt klopper over beker og grøfter der det gikk stier.

Våren 1945 ble Carl Soelberg ansatt som herredsgartner, og fra da av ble utfartsterreng et av hans arbeidsfelt. Han ledet det nyopprettede parkvesenet og hadde eget budsjett for utfartsterreng, noe som gjorde det lettere å prioritere de forskjellige oppgaver som måtte gjøres i marka. Det ble fra nå lagt vekt på å gjøre marka mest mulig brukervennlig. Adkomsten var viktig og måtte sikres.

Aktuelle inngangsporter som her kan nevnes, er: Tomset, Lohove, Bekken, Jakobsli og Vikerauntjønna. Senere kom også skiløype fra Siim, som er en viktig innfallsport til marka. Av parkeringsplasser kan nevnes Bekken, som den største, og vinterparkering på jorda til Siim. Av viktige hovedløyper/stier kan nevnes: Fra Kvernhusflata, Tømmerholt, Endreplassen og ned til Tjønnlia. Fra Endreplassen kan en ta av til høyre til Månen, videre ned til Styggdalen og så opp på andre siden til Østlia, en gammel plass. Derfra går en sti fram til Hallguttu og videre ned til Kvernhusflata. I Styggdalen er en del arbeid gjort med å rette ut bekkeløpet og med å lage ny sti ved siden av. Der er det nå en fin løypetrasé som fører fram til Røstadbakken, en hyttekoloni oppført i tiden fra 1920 – 1940.

Tar vi stien til venstre øverst i Styggdalen, en bratt oppstigning, kommer vi til Månen. Stien fortsetter ned til Endre-

plassen og vi kan da gå videre opp over Speidersletta og til Estenstadhytta. Disse hovedstiene var de mest arbeidskrevende. En del minering måtte til for å få bort noen bergknatter. Ellers var det trillebår, hakke og spade som ble brukt. Dette arbeidet ble gjort i de første etterkrigsårene. Stier og løyper er senere igjen gjort både tørrere og bredere. Det ble også på den tiden satt ut benker for første gang i marka, og noen står der og er fortsatt i bruk. De besto av to betongklosser med en planke boltet fast. Jeg har blant annet observert at en på Månen står ennå. Plantefeltene bl.a. på Månen hindret utsikten etter sin kraftige vekst. På slutten av 50-tallet måtte det tynningshogst til av hensyn til utsikten mot byen. Nå er ikke det noe problem lenger, en hogstflate har åpnet for utsikten.

I oktober 1958 var det byggestart for Estenstadhytta. Innvielsen av hytta var 12. juni 1959. Mye av arbeidet ble gjort på dugnad. En byggekomite som besto av Erling Havsten, Carl Soelberg, Anders Dalen og Oddmund Morken, diskuterte om det skulle bygges vei for å få fram materialene, men forslaget ble nedstemt. For oss som da var forholdsvis unge, var det utenkelig med vei inn i marka. Vi fikk noe hjelp av forsvarets weasel, men ellers måtte vi bære materialene fra Tømmerholt til byggeplassen. Det var ikke lørdagsfri den gangen, så det var hovedsakelig søndagene som ble benyttet til transport av materialer. Da gikk det en lang karavane med sandsekker og stein, i godvær, regn og snøslaps

til alle varene var på plass, og arbeidet kunne igangsettes. På byggetomta sto noen tapre damer og kokte kaffe, stekte vafler og serverte transportgjengen.

Det ble stiftet en forening i 1966, Strindamarka Vel, der medlemmene betalte en fast årlig kontingent. Disse pengene skulle gå til reparasjoner, vedlikehold og eventuelle nyinnkjøp til hytta. Det ble ansatt vertskap som skulle stå for salg og servering fra hyttas kjøkken. Det ble etter hvert trangt om plassen, slik at vi måtte gå til det skritt å sette opp et tilbygg i 1974. I mellomtiden var det bygd vei, og nå ble varene kjørt helt fram. Senere tok kommunen over all løypepreparering med sine maskiner. Den første lysløypa ble anlagt i 1965 fra Lohove. Den ble senere utvidet til Stokkanmarka.

Strindamarka Vel ble som nevnt stiftet i 1966. Det første styret var: Idar Dahl, Birger Evensen, Sverre S. Klingenberg og Erling Sletbakk som formann. Velforeningen gjorde et utmerket arbeid både med vedlikehold av hytta og stell av stier og skiløyper både sommer og vinter. Styret valgte en egen løypekomité med ansvar for løypene, og en komité for hytta. Imidlertid ble Strindamarka Vel oppløst på årsmøtet den 16.10.1990 (enstemmig). Siste styre var Øistein Solum (formann), Bjarne Granmo, Helge Hoff og Ole Brevik. Trondheim kommune ved KKF har etter denne dato alt ansvar for vedlikehold av stier og løyper og for Estenstadmarka.

Skogbruket

En stor del av jorda er kalkholdig med vekslende bonitet som kommer til uttrykk i de forskjellige plantefelt. Ved noen snauhogstflater er det en del råteskader. Først på dette hundreåret ble store deler av marka snauhogd. Av 600 dekar skog ble alt framdrevet for salg. Deretter ble alt som kunne brukes til ved eller staur, tatt. Da sto det igjen 120 dekar som var skogbærende.

Som før nevnt kjøpte kommunen eieendommen i 1910 for å bygge vannverk. Kommunen tok tidlig fatt på skogreising. I dette feltet utførte skolebarn plantingen i en årrekke. Skoler som deltok var Åsvang, Strindheim og Nidarvoll. Strinda Bondeungdomslag plantet

i flere år. Kommunen engasjerte også arbeidsledige til å plante for kommunale dagpenger. Inntil 1937 var det således utsatt 61 000 planter.

Og i den forbindelse vil jeg nevne at jeg forleden var på formiddagskaffe hos to av døtrene på Blussuvold østre, Ruth og Maria Iversen, som er henholdsvis 94 og 92 år. De fortalte at som elever ved Åsvang skole var de med og plantet skog.. Plantingen foregikk da rett ovenfor der husene på Estenstad sto. Gården var ennå ikke revet. Guttene grov hull, og jentene plantet. Heggdal begynte som bestyrer ved Åsvang skole i 1915, og han ledet plantingen.

Det er interessant å snakke med Ruth og Maria. Til tross for sin høye alder er de

Åsvang skole på skogplanting

Bildet er tatt på SnauhauGAN (mellom den øvre Estenstaddammen og det som senere blir kalt Månen), trolig i 1934.

Halvparten av klassen hadde meslinger eller en annen barnesykdom, og derfor fikk den andre halvparten av denne småklassen være med på tur mens de større barna deltok i skolplanting.

2. rekke fra venstre:

Kristofer Grendahl, Birger Heggem, Roald Alexandersen, Johan Dahl, Arnt Hansen, Edvin Hilstad

1. rekke fra venstre:

Anna Dybvad, Åse Hagen, Wally Lundquist, lærer Margit Bakken (senere gift Hagen), Ågot With, Gunnlaug Hoel, Asbjørg Moxnes.

Bilde utlånt av Kristofer Grendahl

helt klare og husker navnene på mange av dem som var med og plantet, og de stedene de plantet på.

Etter frigjøringa i 1945 ansatte kommunen Martin Liaklev som skogoppsynsmann. Arbeidsfeltet hans dekte de private skogeierens behov. I tillegg hadde han ansvaret for de kommunale skogers drift. Martin Liaklev var veldig engasjert og ivrig etter å få Estenstadmarka i god forstlig stand. Han tok for seg til dels store områder av de eldste plantefelt som hadde spredt og dårlig vekst, ryddet og engasjerte en plantegjeng på 4–5 personer som hver vår sto for plantingen.

Jeg vil spesielt nevne et område fra Stokkanmarka og Vikerauntjønna til Endreplassen, oppe ved Speidersletta og hele området der Estenstadhytta står. Her ble i flere år stykke for stykke ryddet og tilplantet – hovedsakelig av plantegjengen, men også av Strinda

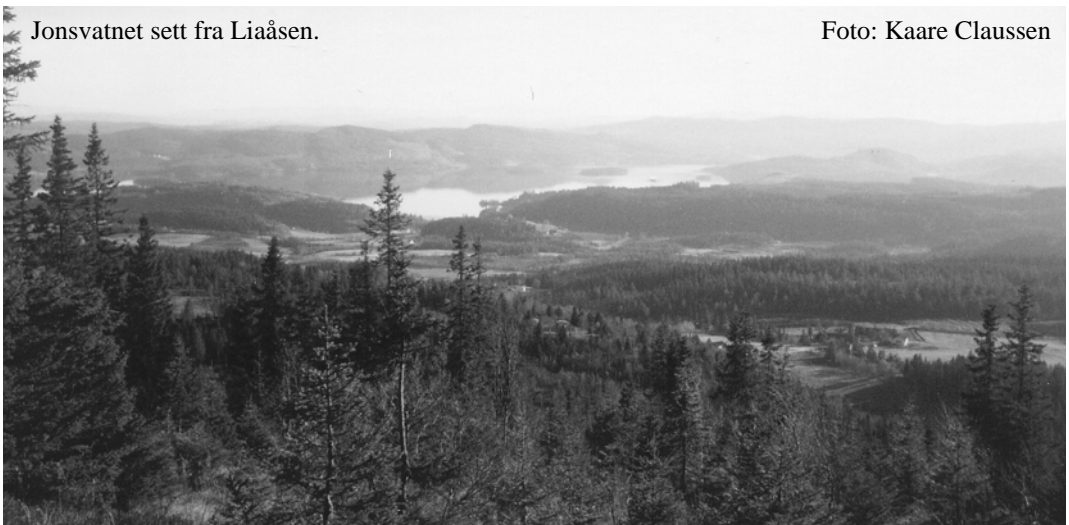
formannskap. Et annet forholdsvis stort felt var i Styggdalen. Dette omfattet ei slette mellom stien og ned mot Øverdammen, og et område ovenfor stien og opp mot Hallguttu.

Martin Liaklev sluttet i sin stilling i 1958. Da tiltrådte Kjell Nygård som fortsatte i Liaklev sine spor.

Kommunen valgte like etter krigen et eget styre for kommuneskogene. Det første styret som ble oppnevnt, besto av Sverre Svendsen, Anton A. Furuseth og Johan Widerøe. Styret samarbeidet med oppsynsmannen når det gjaldt alt arbeid i marka. Til beplantningene ble det mest brukt vanlig gran og furu – bortsett fra et lite felt med sitkagran som Strinda formannskap plantet i 1957. Det var et av de siste feltene formannskapet plantet. Andre felt var der Estenstadhytta står og områdene omkring. Et felt lå bortenfor Endreplassen – og ellers ble det en del supplering. Plantegjengen satte ned 300

Jonsvatnet sett fra Liaåsen.

Foto: Kaare Claussen

– 400 planter hver pr. dag, og betalingen var 3,5 øre pr. plante eller 4 øre der det var tyngre jord eller lyng. Det var et tungt arbeid og etter datidens nivå også dårlig betalt.

Kilder

Strinda bygdebok, Strinda kommunes arkiv, Statsarkivet og privatpersoner.